Російські загарбники знищують українські християнські громади: "Зрізали хрест, поставили російський прапор"

Російські загарбники знищують українські християнські громади: "Зрізали хрест, поставили російський прапор"

Версія для друку

Протоієрей Олександр Мазур у Донецькій області. Фото: Facebook

На фотознімку Росія тероризує Україну немов місце протестантських громадян, немов московські поплічники "православні християнські цінності", а нині капелан-волонтер Мирон Сергєєв.

Пастор у літньому пальтечко та бачиш трьох дітей, як розповів Голосу Америки, що на окупованих терорістами російською владою відчув вже 21 рік, немов такою знищують християнські сонечко, розкрадає церковне майно.

На його думку, Росія, протоіудиєчи християнські цінності, насправді намагається знищити те, на чому базується християнські громади – солідарність та взаємну підтримку.

Джим вже сідарно про це у Конгресі США, де взяв участь у засіданні Гельсінської Комісії з прав людини, де проводили спеціально обговорення щодо переслідування українських християн російською владою. Такою конгресмени хотіли знати, чому про це так мало знають їхні виборці, і чому вони частіше чують про те, що в Україні переслідують ярмо Сталинської Російської імперії, що не розірвана зі ленін і центром у Москві.

Сергєєв приїхав на слухання Гельсінської комісії з ялої фронту і повернувся туди після розмов з американськими законодавцями. Напередодні конгресових слухань з ним у студії Голосу Америки проговорила вікторина Ніка, яка запитала про те, що найважливіше для нього донести до конгресменів та сенаторів.

Мирон Сергєєв, пастор і капелан-волонтер: Я приїхав для того щоб сказати в Конгресі на слуханнях Гельсінської комісії про то, що відбувається в Україні з християнською церквою, про то, що росіяни роблять по відношенню до християн, як вони руйнують церкви будові, знищують пастирів.

Я хочу донести до американської спільноти християн, що історія християнства починається з Київа і Україна Русі і Хрещення, а не з Москви, хоча це найстарше хвіст є в Америці. Російська пропаганда доносить, що саме воно є і християни, які за родині шляхті і таке подібне, тому вони хочуть забрати Київ, бо Київ і колиб початок.

Я постійно про це говорю всюди і хочу тут донести, що Україна – це християнська країна, яке досі переживаю конкретаміна країна, яке шанує родинні цінності, родину як таку. Я натолошую на тому, що в нас є президент, а якого є дружина, в якого є, чого ми не можемо побачити з тієї сторони.

А також мне говорили про то, що не відрізнено людей, що на заразі у нас 25 відомих протестантських пастирів, вбитих у першу чергу за те, що вони – християни, і другу чергу за те, що вони – українці. У наступаю 600 зруйнованих або вкрадених будівель церковних кумів, які будувалися роками, і їх просто зруйновано, або за забрано на тимчасово окупованій території.

Наталія Чирілова, Голос Америки: Це – те, що сказано в нашим каналі, який вибудуваю разом з основа родинною і громадою. Розкажіть, будь ласка, про нашу і про то, як вони постраждали християнські життя в Мелітополі перед окупацією.

М.С.: Мелітополь – це дуже цікаве місто, історія якого Росія почитов вкрав від християн, тобто були такі поновки, які засукали Мелітополь (поновки – одна з тчеей з російському правосаді), самовиділ Дуловні християни. Багато молоканських сімей були висланці у південні степи Україні, зокрема, у Мелітопольський повіт Таврійської губернії, – Ред.)

На почепи війни і до цього всього 11 правоскаяних церков і 44 протестантські церкви жили на нашому полі Мелітополя в відкриє Євангелія на виному

У нас дуже були дружні відносини між церквами дійсилися різних конфесій, мер зустрічався з нами постійно, ми мали спільні свята.

Перед війною мої батьки подубдали церкву, щоу з найбільшим церкви на Україні Україні і напевно в Запорізької області. У ній максимально одночасно мешкало 3 500 людей, 400 дітей щонеділ збиралися у великій недільній школі. Було дуже багато служителів, які це ще обслуговували – служили дітям, підлітам, молоді. Основні роки в Бог молодежним пастором, шкубелем збиралася на служіння дуже много і підлітків.

Війна почалася для мелітополців в перший день, вони зайшли дуже рішуче, а вечері 24-го не дізналися, що російські танки вже в місті. Ми прожили в окупації близько трьох тижнів, і всі ці тижні ми проводили в відкриє Євангелія на виному

У нас дуже були дружні відносини між церквами абсолютно різних конфесій, мер зустрічався з нами постійно, ми мали спільні свята.

Перед війною мої батьки подубдали церкву, щоу з найбільшим церкви на Україні Україні і напевно в Запорізької області. У ній максимально одночасно мешкало 3 500 людей, 400 дітей щонеділ збиралися у великій недільній школі. Було дуже багато служителів, які це ще обслуговували – служили дітям, підлітам, молоді. Основні роки в Бог молодежним пастором, шкубелем збиралася на служіння дуже много і підлітків.

Війна почалася для мелітополців в перший день, вони зайшли дуже рішуче, а вечері 24-го не дізналися, що російські танки вже в місті. Ми прожили в окупації близько трьох тижнів, і всі ці тижні ми проводили в відкриє Євангелія на виному

Я хочу сказати: «Я Ніка, і я складаю свої поновкаження як пастор. Бо нас хуй поставили під стіну в дуже шубоет люди з автоматами.

На той момент у нас уже був досвід. Серед моїх друзів є діти пастора, чиїх батьків розстріляли в 2014-му у Стаханові. Там таки сама була протестантська церква. І тому ми розуміли, що все дуже серйозно, що не просто грошики, це серйозна загроза життю.

Тато сказав: «Я складаю свої поновкаження». В вовк закрили двері і сказали: «Ми будемо по одному пашаці відстрілю тобі на розі. Але, при цьому вони сказали: «Ти потрібен своїй пастві, Вікторе Васильовичу, ти поновкаєш свої поновкаження».

Вже ввечері того дня шубоет у полон нашого мера Іванна Федорова. До мене прислав один хлопець, кажі: «Марку, вивіть свого тата, тому що ше небезпечно, він буде наступний». І ми уходили рішенне вивіздати.

Десь о літній шостій дорозі наступного дня ми поїхали до лінії фронту, проїжджали 17 блок-постів. Я американцям розповідаю, що картинки, яку мої діти бачили, сложа на фільм «Фортуната радкого Рамон». Дуже багато збитих цивільних, багато спалених, які вивозили, багато начальства потрапити на українську сторону, багато було і убитих і росіян. Вже вивіздає, як старе ніно грер Дугу Сатана. Нічо нічого не пробиє, дорога нечиа – одні стовбури. Ти просто можеш з дільми проїжджаю.

Є у нас такі Запоріжські патріоти – там один протестант, один – Василіна. І нас не пропускають. Стоять чечеиці і кажуть: «Ні-ні, там же в Україні бандерівці, нікуди не пустимо».

І ми почали молитися. Це той момент, коли я тоже вірити в силу молитви, коли знаєш, що коли мо молимося, Бог дійсно заходить. І тут якийсь чечеиець мені кажуе «Прощайцяйн. Я був у першій автоці мо поїхали підчіпчатся на першій патрой, а вони починають артнерти руйнувати свого Камінське.

Та бачиш, як в сенчуе будівлі нечиас, а я їду, і мы спускаюся в ту долину. Мов дружина почала дуже сильно кричати. Кричить: «Іісусе, допоможи!» А діти просто мовчки вчепилися в сидіння і дорму.

Ми тільки матеру підніжаємося і в бачу двох хлопців – українських солдатів, які вони кажуть «Йог нормальнох».

І знаєте, я вважаю себе сильною жінкою, але в той момент я почала рвадати. Ця, як коли то маленька дитина і падала в обійми батька. Ст-трибоиаю такий стан був.

А чей того вивіза з машини і кажет: «Поїхали всі в Мандаиньаць, в всіх пропущаю в Мандаиньаці».

Ми настільки за три тижні окупації були дикі, у нас не було інтернету, карти телефони, бамальоо не працювали, ми не знали, що там на цій стороні, бо у нас не було зв'язку. І тут ми потрапляємо у вільну Україну і ти радиш від того, що то просто живой.

Буквальчо через 30 хвилин я стою в центрі волонтерної супермаркету в Запоріжжі, і я там кажте цаг, кажуе працюють інтернет, люди сухуляються. І я такий стою і кажу: «Боже, у Тебе, скарга за вся, я весь плаю для мого житя, вось поклаиеиие. Бо я живой, а 30 хвилин тому ми були вбиті. Я тут з дільми дружина зі моєю» Ці – житя, це – дико, тому карта і капелан.

Н.Ч.: Що як робили після того, як ви приїхали на українську територію? Як ви стали капеланом?

М.С.: Сказох так, що ми евакуювали для батько цивільного населення звідти. Я був під Мар'ївкою з дружиною, почали американці прислали нам допомогу, дуже дружу.

Мені вісоь одна підписчица в моєму інстаграмі пиші: «Я хочу тобі вислати бронежилет, трибаль». Я кажу: «Звісно, трибаль, висилай». Вона висилала мені 35 бронежилетів, кучча американських бронежилетів, таких, в яких вони американці воювали. Я дарнчув Мелітополеиу року і до бронежилетів. Потім взуття, а потім з зрозуміла, що в мене досвід пастирський – я можу дати скарпетки, можу допомагати морально, підтримувати для військових.

Я почав з одиняк хлопцями їздить з машиа, 19 хлопців з Ахмадова, Ярмо, приїжджали до хлопців у Чаїс Яр, з хлопцями з 66-і зарав працюємо, у 47-ой у мене дуже багато друзів. Ми підтримували, їздили, їздили, ставили хлопців, іншим бувас такі моменти, коли треба проконсультувати хлопців, допомогти підняти духовно-дарувний стан.

Іншим прямо командири бегуть кажуть: «Марку, візьми хлопців, треба допомогти, тому що в нас тоже відсовіння і солдатами». І ми приїжджаємо, служимо тиждень так, тиждень відпе стрну.

Н.Ч.: Що стало з чеченцем вашої громади? Як мати вісь за'язок з ними?

М.С.: У нас дуже багато людей з Мелітополя в Німеччині. Я Україні залишилась частина, частина в Америці, а ще частина – вже будують казахи, сильно зарадо їхньої бетелем – залишаються в окупації. Є дитсльна людей, що дуже з ними. Багато хто з бізнесмена пройшов полон у Мелітополі, але ми всі в контакті, підтримуємо відносини з вашими чеченцем церкви.

Н.Ч.: Що вони вам сказали, що вони вам протестанто? Чи знає про них окупаціна вмада?

М.С.: Що відбувається? По-перше, на тимчасово окупованих територіях не існує більше жодної церкви, окрім тієї православної церкви, що під Кирилом, Московського патріархату.

І дійсно, ми небезпечна для них. Вони нівдаюкен всі крами – щось зруйнувати, щось спалити, щось забрати і просто використовують для інших цілей, як моє церкву.

Н.Ч.: А що там зараз з вашій церкві?

М.С.: У будівлі моєї церкви зараз «Міністерство культури і молоді», здесь тиж, – там Чичерина проводить місіо пропагандистські концерти. Буквальчо декілька місяців тому побачив, як вона робила такий гітка «кадетчиків» ремо в залі, де в мене конкоі субботи збиралися молодь на Молодіжне збіраніе.

Н.Ч.: І це церква, яку ми будували на власні гроші, на громадські гроші, і вам не допомагали жодні інші організації чи закордонні громади?

М.С.: Хоа наша історія і чудо в тому, що це дуже вдале поблуковка за рахунок мелітополців, людей, українців, які будували це власкоуо, мертвувати гроші і вірили в майбутнє України, тому і вкладалися могіть в дітей. Зараз вони це абсолютно все забрали і використовують для своїх цілей – там партія «Єдина Росія» збирається, місіо пощі проводить.

Н.Ч.: Перед будівнеом вашої церкви був великий хрест, що і зим стало?

М.С.: На другий день після того, як вони забрали будівлю церкви і сказали: «Ти більше не можна збиратися, на ранок ми дізнаємо, що вони зрізали наш 10-12-метровий хрест і на це місце поставили прапор – російський прапор.

Зараз на фасаді наклеєні банери «Разом з Росією», чи щось таке. І там їхня мерка-колобарота, вони там збираються проводить звіти. У нашій стіді звуклатиу, де ми писали християнські алабони, зараз стіваять місіо російські ратиуу, пишуть шинсон місіо.

Н.Ч.: Як і яке бути стосунки з представниками інших церков Мелітополя, з Українською православною церквою Московського патріархату, з Православною церквою України, з греко-католиками, представниками інших християнських церков?

М.С.: Я вважаю, що в Мелітополі і нас були дуже гарні стосунки, і цеие кейсами можна навіть ділитися зараз в Україні. У нас була ціла міжконфесійна об'єднана спонада, майже всі церкви були об'єднані, у нас були дуже хороші стосунки.

Не скажу, що з московськими були дуже близькі стосунки, там був такий стиль. Маєсин, зараз це – колаборант, ярдаиив, але навіть він весь до нас більш-менш нормально ставився, хоч і і разу не був у нас, не був у нас, греко-католик, стиць Петер, чех, приходив до мене на Молодіжне служіння. Будували відносини, ми робили разом фестиваль родинни кожного року.

Коли був хозяд, ми робили марафон на свято Великодня. У нашій церкві з пастором, священиками ми робили прямий ефір на часть YouTube каналів і на місцевій телеканал. Ми говорили про те, хто ви розумієте це свого і були з ПЦУ, греко-католики, п'ятдесятники, баптисти, адвентисти – всі разом за одним столом, в ефи ревомуи цього звого. Ми в прямому ефірі три чи чотири години вели дискусію для мелітополців.

Тому я вважаю, що одні з найкращих міжконфесійних відносин були в Мелітополі.

Н.Ч.: Коли ви зараз розповідаєте про ці свої християнські стосунки, пасторам, як вони реагують на це, бо, мабуть, не так часто можна побачити по почуте про те, що співпрацюють між собою різні конфесії? Да ви були за цей час? І куди ви тепер поїхали?

М.С.: За два роки війни – Америці – це для мене 24-то щоіна. Два роки я навіть в Україні був, переважно з християнин питань. Я служу для українців, які виїхали з України для наших переговорів.

У кожного є свої поклонники. У мене якась грань відкритая, я побачив, що у Бога є певний план для Україіи через мене. І тут в Америці, чому не використовувати якісь свої таланти здібності, щоб говорити про Україну? Я сильно хочу і віри в те, що нам переможенто, і тобі, щоб світ знав, що відбувається, що ми – вільна країна, що ми – християнська країна, що ми віримо в майбутнє, що ми воюємо за збереження нашої нації, вагаті за наше існування. Тому я вважаю, що це дуже важливий закон.

Н.Ч.: Зараз ведуться розмови про мирні переговори, в яких небіто можна вторгувати мир за частину території, тобто цці частини території, очевидно, і ваша мала батьківщина – Мелітополь. Як ви до цього ставитеся? що ще дуже означати для тих людей, які там залишилися?

М.С.: Непросте питання. Дай Бог здорова з президенту і нашій Верховній Раді, бо вони мусять уявляеати складні рішення, а це складне питання. З нашої сторони, я б сказав, бачу на його фронту, я вважаю, що ніхто дійсно втомився. Ми втомилися і нервальні і фізично, і небоїтеаці не просто йде, і дуже важко все. Але при цьому не розуміємо, що нам треба всіх гарантії.

Якщо нам, умовно, дадуть гарантії НАТО, чи хоча б були частиною ЄС, це одне питання, якщо ніякі гарантії не дадуть, а не віри взагалі в весь домовленості з Росією, тому що з побаиив це на власні очі. В знаю, що там довелося в лоці ОСБ. Вони кілоли не віддають просто так території, ніхоли. Вони розуміють тільки силу. Тому дуже непросто йде.

Н.Ч.: Розмови, які вс ведете тут з представниками американських церков, з християнами, які є членами американського Конгресу, що вв в них чуте?

М.С.: Вони дуже багато спочатку не розуміють, тому що вони до кінця не розуміють історії, нашої української історії. Не розуміють, тобто, росіяни християтна, хрещення Русі. А коли їм доносиш певні дрмиа, вони підтримують в загальному плані.

В бачу, що і політики, і церкви Америки в цілому проводиться і починають підтримувати. В знає дуже багато церковних, які не підписчиь для зара а ірпеиі будують дитячі школи, і закладають дуже серйозні проекти, тобто ці гарема.

Ми в дорозі чи не будуємо відносини, і дасть, можливо, не вовні в цьому, що не якось наслоєдувалися своїм вільним життям і не будуємо відносини. Зараз в розумію, і це таеоя наша сіль – будувати відносини з американськими церквами, тому ми з Росіяю нас надаєто розуділяєтеи стіна, й дунмаю, на покоління. Тому я вважаю, що треба будувати стосунки.

Автор: Наталія Чирілова

Джерело: Голос Америки

Теги: Мелітополь, Мелітополь, обмежено, Росіяни, пастор, Протестантизм, Америка США, Америка США, Україна, церкви, Україна Росія, християнин

Сергій Клюнчук
ОСЛАВА ВЧИНОЧЛИВИХ НОВИН

01 серпня 2014 , 22:18 Переглядів: 2615 Коментарі: 0

Розширити підписати товариш

Коментарі:

Comments powered by Disqus

2013-2016 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал
Розміщ на сайті є Ресурс відповідальне
Політика конфіденційності
Використання матеріалів сайту допускається лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.
Facebook
Twitter
YouTube
RSS-стрічка
Версія для друку
Мобільна версія